Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ (Ἰω. θ΄ 1-38)
28 Μαΐου 2006

Ὁ Χριστὸς στὴ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, ἐπιδιώκει μὲ τὴν ἐπέμβαση αὐτὴ νὰ ἐπικεντρώσει τὴν προσοχὴ τῶν ἀνθρώπων, ὄχι τόσο στὴ μυστηριώδη αἰτία τῆς τυφλώσεως, μὰ στὴν σκοπιμότητά της. Πῶς καὶ γιατί ἐπετράπει αὐτὴ ἡ ἀσθένεια στὸν ἄνθρωπο; Ἀσφαλῶς πρέπει νὰ ὑπάρχει κάποιος σκοπός. Καὶ ὁ σκοπὸς αὐτὸς νὰ ἀποκομίζει σωτηριώδη ἀποτελέσματα.

Σὲ ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Χριστοῦ βρίσκουμε ἕναν σκοπό. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ σκοπός; Μὰ ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ διάσωση τῆς ὑπάρξεώς του. Γιατὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ εἶναι «ἐγκεκρυμένα μόνο στὴ θεία καὶ ἄφραστη βουλή Του».
«Γιατὶ εἶναι δυνατὸν καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ πάθημα νὰ δοξάζεται ὁ Θεός. Ὅταν λοιπὸν ὁ ἀσθενὴς μὲ τὶς ἐνέργειες τοῦ ἰατροῦ θεραπευθεῖ ἀπὸ τὴν ἀσθένεια ποὺ ἐνέκυψε πάνω του, τότε ποιὸς δὲ θὰ θαυμάσει τὸν ἰατρό;», κατὰ τὸν ἅγιο Κύριλλο Ἀλεξανδρείας.

Ἡ θεραπεία λοιπὸν τοῦ τυφλοῦ εἶναι ἡ ὁρατὴ φανέρωση τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ. Πραγματώνεται δὲ μὲ τὴν ἐγκόσμια παρουσία τοῦ Χριστοῦ, «ὁ ὁποῖος ἀπεστάλη γιὰ νὰ φωτίσει τὸν κόσμο, ποὺ κατέκειτο σκεπασμένος νεκρὸς στὰ σκοτάδια τῆς πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας».

Τὰ ἔργα τοῦ Χριστοῦ ἔχουν ἕνα διπλὸ σκοπό. Πρῶτο, περιλαμβάνουν τὴ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ, μὰ καὶ κάθε ἀσθενοῦς ἢ ἔχοντος ἀνάγκη, ὁ ὁποῖος προστρέχει στὸ Χριστό. Καὶ δεύτερο, περιλαμβάνουν τὸν πνευματικὸ φωτισμὸ καὶ τὴν σωτηρία τοῦ τυφλοῦ μὰ καὶ κάθε ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος θὰ ἀναζητεῖ τὴ διάσωση τῆς ὑπάρξεώς του.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ δὲ ὁ πόνος, ἡ ἀσθένεια, ὁ θάνατος, ἔχουν καὶ παιδαγωγικὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Γίνονται πρόξενοι αὐτογνωσίας καὶ αἴτησης συγγνώμης. Καὶ μέσω ἀυτῶν τῶν σωτηρίων καταστάσεων, ὁ ἄνθρωπος συναντᾶ τὸ Θεό. Φωτίζεται πνευματικά, ἐνδυναμώνεται μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐγκαρτέρηση καὶ τελικὰ ἀναγεννᾶται.

Ὁ τυφλὸς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, μὲ τὴν πρόσκαιρη τύφλωσή του, γίνεται δέκτης τοῦ ὑλικοῦ καὶ πνευματικοῦ φωτός. Ὑποδέχθηκε τὴ θεία φώτιση καὶ φωτίστηκε ὁλόκληρη ἡ ὕπαρξή του. Φθάνοντας τελικὰ στὴν ὁλόθερμη, μὲ

παρρησία, ὁμολογία του: «Πιστεύω Κύριε, καὶ τὸν προσκύνησε ὡς Υἱὸ τοῦ Θεοῦ καὶ Κύριο».

Γι᾽ αὐτὸ ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος θὰ διερωτᾶται ἂν πράγματι ὁ τυφλὸς ἔπαθε κάτι ἄδικο. Στερήθηκε βεβαίως τὴν ὅρασή του, μὰ ὁ Χριστὸς ὄχι μόνο τοῦ δίδει τὸ φῶς γιὰ νὰ ἰδεῖ τὸν κόσμο καὶ νὰ συναναστρέφεται μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Μὰ κυρίως τοῦ δίδει τὸ φῶς τῆς ψυχῆς γιατὶ ἔτσι γνώρισε τὸν Χριστὸ καὶ Τὸν ὁμολόγησε.

«Ἀδικήθηκε δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος στερούμενος τοῦ φωτὸς γιὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ; Ἀλλὰ ποιά ἀδικία ἔπαθε ἄνθρωπε; Τὴν στέρηση τοῦ φωτός. Καὶ ποιὰ βλάβη προέκυψε ἀπὸ τὴν στέρηση τοῦ φωτός; Τοὐναντίον γιατὶ μᾶλλον εὐεργετήθηκε. Πῶς εὐεργετήθηκε;Διότι μὲ τὴ σωματικὴ ὅραση φωτίσθηκαν καὶ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του. Ὥστε ἦταν πρὸς τὸ καλό του αὐτὴ ἡ τύφλωση. Γιατί μὲ τὴν γιατρειά του ἦλθε καὶ ἡ ἐπίγνωση τοῦ ἀληθινοῦ Ἡλίου, τοῦ Χριστοῦ».

Ὁ Θεὸς λοιπὸν ἔχει ἀπεριόριστη κυριαρχία ἐπάνω σ᾽ ὅλα τὰ πλάσματά του καὶ μπορεῖ νὰ τὰ χρησιμοποιεῖ κατὰ πὼς Αὐτὸς κρίνει μὲ τὴ σοφία, τὴν ἀγαθότητά, τὴν ἀγάπη Του. Καλεῖ δὲ τοὺς ἀνθρώπους νὰ δοξολογοῦν τὸ ὄνομά Του, ὄχι φυσικὰ γιατὶ τὸ ἔχει ἀνάγκη, ἀλλά «ἐὰν ὁ Θεὸς δοξάζεται εἴτε δι᾽ ἡμῶν εἴτε ἐν ἡμῖν, δὲν δημιουργηθήκαμε, μήτε ὑπάρχουμε ἐπὶ ματαίῳ».

Ἔτσι, ἐτοῦτος ὁ τυφλός, ποὺ δὲν ἁμάρτησε οὔτε αὐτὸς, οὔτε οἱ γονεῖς του, φανερώνεται ὡς ὄργανο τοῦ σκοποῦ τοῦ Θεοῦ. Προορίζεται νὰ δείξει στὸν κόσμο τὰ θαυμαστὰ ἔργα τοῦ Δημιουργοῦ. Νὰ τοὺς πεῖ μὲ ἁπλὰ λόγια τὶ εἶναι καὶ τὶ δὲν εἶναι τὸ γεγονὸς νὰ βλέπεις.

Κι ἀκόμη ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ βλέπουν ἢ κάνουν πὼς βλέπουν κι αὐτοὶ ποὺ δὲν βλέπουν, ἐνῶ μπορεῖ νὰ βλέπουν καλύτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. «Καὶ νὰ ὑψώση τὸ θαῦμα στὴν ἀνώτερη στάθμη τῆς κρίσεως, ποὺ ἀληθινὰ χωρίζει τοὺς ἀνθρώπους σ᾽ ἀνθρώπους μ᾽ ἀνοιχτὰ τὰ μάτια καὶ σ᾽ ἀνθρώπους μὲ κλειστὰ τὰ μάτια».

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ τυφλὸς ἀποτελεῖ τὸ ὄργανο τοῦ Θεοῦ, ὅπως καὶ πιὸ πάνω τονίσαμε. Γιὰ νὰ φανοῦν τὰ θαυμαστὰ ἔργα Του. Καὶ τελικὰ αὐτὸς ὁ τυφλὸς γίνεται διδάσκαλος τοῦ δικαίου, τοῦ ἀληθινοῦ. Διακηρύσσει τὴν ἀλήθεια, ὑποστηρίζει τὸ δίκαιο, ἐκφράζει μὲ παρρησία τὴν ὁμολογία του πρὸς τὸν Χριστὸ ὡς Κύριο του καὶ Τὸν προσκυνάει ὡς Θεό.

Ἐμεῖς σήμερα, ποὺ λέμε πὼς βλέπουμε· ἐμεῖς οἱ ἀνοιχτομάτηδες αὐτοῦ τοῦ κόσμου, μήπως πρέπει νὰ προσέξουμε ἰδιαιτέρως τὸν τυφλὸ τοῦ Εὐαγγελίου; Μήπως πρέπει

νὰ στρέψουμε γιὰ νὰ δοῦμε τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων; Αὐτὴν τὴν ἀλήθεια, ποὺ ἔβλεπε ὁ τυφλός, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τὴν ἀγνοοῦσαν;

Πράγματι ἔφθασε ἡ ὥρα νὰ γνωρίσουμε τὴν ἀλήθεια, ποὺ εἶναι ὁ Χριστός. Εἶναι ἡ ὥρα ν᾽ ἀνοίξουμε τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας γιὰ νὰ φωτίσουμε τὴν ὕπαρξή μας. Καὶ νὰ ὁμολογήσουμε πὼς πιστεύουμε στὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ, ποὺ παρέχει τὴν πραγματικὴ ἀναγέννηση.

Ἀρχιμ. Ν.Π.